

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy ad pepper the e-advertising network w kolorach szarym i czerwonym – unijny znak towarowy nr 9 680 737

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 czerwca 2021 r. w sprawie R 1621/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nie uwzględniono wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do unijnego znaku towarowego nr 9 680 737, oraz stwierdzenie wygaśnięcia prawa do unijnego znaku towarowego nr 9 680 737 w całości;
- obciążenie pozwanego – a w razie ich formalnego wstąpienia do postępowania także innych uczestników postępowania przed Izbą Odwoławczą – kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) w związku z art. 18 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) w związku z art. 18 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 poprzez wadliwe wydanie przez pozwanego decyzji mimo braku dowiedzenia rzeczywistego używania..

Skarga wniesiona w dniu 27 sierpnia 2021 r. – Gutseriev / Rada

(Sprawa T-526/21)

(2021/C 422/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mikail Safarbekovich Gutseriev (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, barrister, i adwokat D. Anderson)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2021/1002 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi (Dz.U. 2021, L 219 I, s. 70), oraz po drugie rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/997 z dnia 21 czerwca 2021 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. 2021, L 219 I, s. 3), w zakresie, w jakim wspomniane akty (zwane dalej „zaskarżonymi aktami”) dotyczą skarżącego;
- stwierdzenie, że art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. (ze zmianami) i art. 2 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 765/2006 z dnia 18 maja 2006 r. (ze zmianami) nie mają zastosowania w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego, ze względu na ich niezgodność z prawem, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie, polegającego na uznaniu, że kryterium umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazach zawartych w zaskarżonych aktach zostało spełnione.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Radę praw podstawowych skarżącego, w tym prawa do życia prywatnego, obrony, własności i wolności prowadzenia działalności gospodarczej.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem kryterium zawartego w art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2012/642 i art. 2 ust. 5 rozporządzenia Rady 765/2006, gdyby owo kryterium interpretować w ten sposób, że obejmuje ono każdą formę wsparcia i każdy zasiłek.

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2021 r. – Abenante i in. / Rada i Parlament

(Sprawa T-527/21)

(2021/C 422/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Stefania Abenante (Ferrara, Włochy) i 423 innych skarżących (przedstawiciel: M. Sandri, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- tytułem natychmiastowego środka tymczasowego – natychmiastowe zawieszenie stosowania art. 1 ust. 1 lit. a) i b);
- tytułem głównym – stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w całości;
- alternatywnie tytułem głównym – stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia UE nr 953 (¹) w sposób definitywny; stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 1 lit. b) w sposób definitywny lub do czasu wyraźnego zapisania w rozporządzeniu, że przypadkiem dodatnim Covid-19 jest wyłącznie przypadek zgodny z protokołami przewidzianymi przez Światową Organizację Zdrowia (WHO) i przez Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) w zakresie testów RT-PCR w stosunku do osób bezobjawowych i do osób objawowych w odniesieniu do cykli rozwojowych;
- tytułem ewentualnym – w celu ewentualnego pogodzenia konkretnych wymogów stron, z zastrzeżeniem stwierdzenia nieważności treści art. 3 ust. 1 lit. a) i b) zaskarżonego rozporządzenia, dokonanie jego częściowej zmiany poprzez nakazanie, zastąpienia treści wspomnianych przepisów poprzez zobowiązanie obywateli Unii Europejskiej – w celu otrzymania Certyfikatu Unijnego – do poddania się, w sytuacjach wskazanych w rozporządzeniu, testowi ze śliny, a w razie jego wyniku dodatniego, do przestrzegania protokołów WHO i ECDC w celu skutecznej weryfikacji potwierdzonego przypadku Sars Cov 2 Covid-19;
- obciążenie pozwanych kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i rezolucji Rady Europejskiej nr 2383/21 i 2361/21.

W tym względzie strona skarżąca podnosi, że zaskarżone rozporządzenie, faworyzując osoby zaszczepione w stosunku do osób niezaszczepionych na Covid 19 na podstawie błędnego założenia naukowego, iż osoby zaszczepione nie zakażają, wprowadza niezgodną z prawem dyskryminację w zakresie korzystania ze swobody przemieszczania się, wyraźnie zakazaną przez Radę Europy, organ wykonawczy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPC), organizację, do której należą państwa Unii Europejskiej i od polityki której nie mogą wobec tego odstąpić.